

Z obsahu:

Nabídní odpuštění – dostaneš mír

Jan Pavel II. při
generální audienci
1. ledna 1997.

– strana 2 –

Hlad po životě

Charles de Foucauld
– milovník chudoby.

– strana 4 –

Teo- nebo ideo-logie?

Nejvýmluvnějším
znamením křesťan-
ství je do krajnosti
se obětující láska.

– strana 6 –

Slavil jsem zlaté jubileum v Římě

Bylo to nečekané,
ojedinělé, krásné
gesto Svatého otce,
zlatého jubilanta, že
pozval do Říma
kněze celé církve,
zlaté jubilanty, aby
s ním oslavili svého
Velekněze, Ježíše
Krista, a poděkovali
za kněžské povolání.

– strana 10 –

Žehnání

Rozhodla jsem se,
že budu žehnat
všem, na které se
rozhněvám.

(Bílá kronika)

– strana 12 –

*Naděje civilizovaně
márnou, avšak
stloučt' ja šelák
člávek, křivá,
zvláště štít,
křesť. neznaní
avšak
nepřekladně
převáž. ti všic kni
jsou věnov. člá,
že možná dobro,
vzdělání
a zákony psaníje...*

**Ilustrační fotografie
k článkům
na straně 4 a 5**

Nabídní odpuštění – dostaneš mír

Rád bych, aby tento první den roku dospělo mé přání vnitřní vyrovnanosti a pokoje do všech rodin a ke všem národům a ke všem osobám dobré vůle.

Je to přání, které vyvěrá ze srdce, ale především se opírá o jistotu, že ve zvratech doby Bůh zůstává věrný své lásce. Ano, Bůh nás miluje. Miluje nás nezměrnou láskou. Připomíná nám to dnešní liturgická slavnost, která nám dává vzývat svatou Pannu pod titulem Matka Boží.

Co to znamená prohlašovat, že Maria je Matkou Boží? To znamená uznat, že Ježíš, plod jejího života, je Boží Syn, souspodstatný s Otcem a jím od věčnosti plozen. Velké tajemství, tajemství lásky. On, jednorozenný Otec, se stal jedním z nás. Tímto způsobem věčnost vstoupila do času a běh let, staletí, tisíciletí už není cestou vstřícné neznámu, nýbrž putování k Němu, Plnosti času a Cíli dějin.

Uctívající svatou Pannu jako Boží Matku chceme také pod-

trhnout, že Ježíš, Slovo, jež se stalo tělem, je pravým Synem Marie. Ona mu předala plné lidství. Byla mu matkou a vychovatelkou a dodávala mu sladkost, jemnocitnou sílu jeho charakteru a bohatství jeho senzibility. Úchvatná výměna darů. Maria, která je jako tvor především učednice Krista a jím vykoupěná, byla zároveň vyvolena, aby jako jeho Matka utvářela jeho lidství.

Ve vztahu mezi Marií a Ježíšem se tak uskutečňuje příkladným způsobem hluboký smysl Vánoc: Bůh se stal člověkem jako my, abychom se my stali jakýmsi způsobem tím, čím je On.

A právě v síle tohoto tajemství lásky jsem neváhal zaměřit své poselství k tomuto prvnímu dni v roce, kdy se slaví Světový den míru, na náročné,

ale podstatné téma: Nabídní odpuštění – dostaneš mír.

Vím to dobře, odpustit je obtížné. Někdy se to zdá nemožné, ale je to jediná cesta, protože každá msta a každé násilí vyvolávají další pomsty a další násilí. Jistě je méně obtížné odpouštět, když si je člověk vědom, že Bůh se neunaví, aby nás miloval a nám odpouštěl. Kdo z nás nepotřebuje Boží odpuštění. Svatá Panna, Matka Boží ať nás povzbuzuje, abychom začali tento nový rok gestem lásky. A je-li nutné, gestem smíření s předsevzetím, že budeme přispívat k budování lepšího světa v duchu spravedlnosti a míru.

Nikdy nezapomínejme na to, že všechno pomíjí a že jen věčné může naplnit naše srdce.

(Podle Vatikánského rozhlasu)

JUBILEUM ROKU
2000 MÁ BÝT
VELIKOU
MODLITBOU CHVÁLY
A DÍKŮVZDÁNÍ

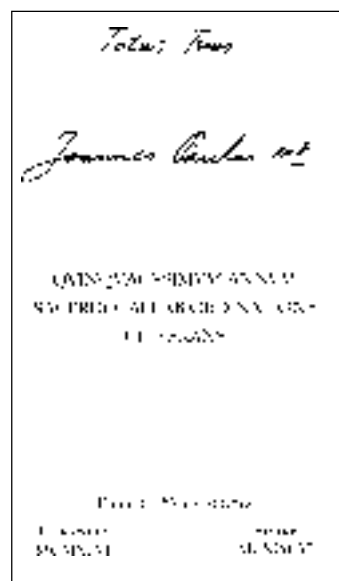
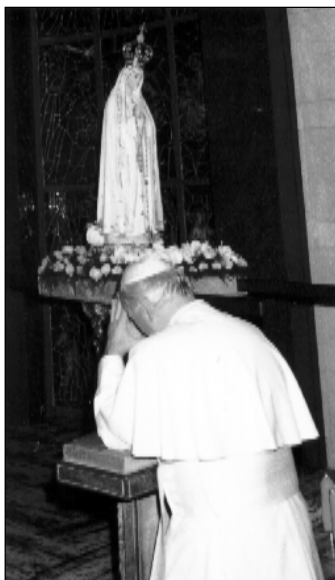
Svatá Panna, která nám bude jaksí „skrytá“ stát po boku v průběhu celé přípravné fáze, bude v tomto prvním roce předmětem našeho rozjímání především v tajemství svého božského mateřství. V jejím lůně se Slovo stalo tělem! Říkáme-li, že Kristus má ústřední roli, nemůžeme neuznat úlohu, kterou se hrála jeho nejvyšší Matka. Úcta k ní, jestliže se správně objasní, naprosto nemůže být na újmu „důstojnosti a účinnosti jediného prostředníka, Krista“ (LG, čl. 62). Maria totiž ustavičně ukazuje ke svému božskému Synu a je dávana všem věřícím za příklad víry v každodenním životě: Církev o ní zbožně uvažuje a rozjímá ve světle vtěleného Slova, s úctou proniká hlouběji do nejvyššího tajemství vtělení...

Výtah z apoštolského listu Jana Pavla II. Tertio millennio adveniente, čl. 43

Myšlenky k Týdnu modliteb za jednotu křesťanů

Dekret o ekumenismu navazuje na myšlenku vyjádřenou papežem Janem XXIII. při zahájení koncilu a řadí k prvkům trvalé reformy také způsob, jímž má být učení předkládáno. Nejedná se zde o úpravy pokladu víry, změny významu dogmat, vypuštění podstatných slov nebo přizpůsobení pravdy dobovému vkusu, vymazání určitých článků Křesťanství pod záminkou, že dnes již nejsou srozumitelné. Jednotu, již chce Bůh, lze uskutečnit jen společným přilnutím k celému obsahu zjevené víry. V otázce víry je kompromis protikladem Boha, který je Pravda. Kdo by mohl považovat za správné smíření, k němuž by v těle Krista, jenž je „cesta, pravda a život“ (Jan 16,6), došlo za cenu pravdy? Koncilní deklarace o náboženské svobodě Dignitatis humanae považuje hledání pravdy „především o Bohu a o jeho církvi“ a přilnutí k jejím požadavkům za něco, co náleží k lidské důstojnosti. „Společné soužití“, které by pravdu zrazovalo, by tedy odporovalo přirozenosti Boha, který nabízí své společenství, a potřebě pravdy přebývajících v srdci každého člověka.
(Encyklika Jana Pavla II. – Ut unum sint, čl. 18)

Všem účastníkům, kteří přijeli do Říma oslavit spolu se Svatým otcem zlaté kněžské jubileum, rozdával Jan Pavel II. pamětní obrázky (viz obrázek dole z přední a zadní strany). Blíže k tomu článek jednoho z účastníků na straně 10–11.

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Sam 3,3b–10.19

Samuel spal ve svatyni, kde byla Boží archa. Tu Hospodin zvolal: „Samueli!“ On odpověděl: „Tady jsem.“ Běžel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On pravil: „Nevolal jsem tě, vrať se a spi.“ Šel tedy spát. Hospodin zavolal podruhé: „Samueli!“ Samuel vstal, šel k Elimu a řekl: „Tady jsem, volal jsi mě.“ On odpověděl: „Nevolal jsem tě, synu můj; vrať se a spi.“ Samuel totiž neznal Hospodina, protože se mu Hospodin ještě nezjevil ve slově. Hospodin zavolal opět Samuela, potřetí. Vstal tedy, šel k Elimu a řekl: „Hle, tady jsem, volal jsi mě.“ Tu Eli pochopil, že chlapce volá Hospodin. Eli proto řekl Samuelovi: „Jdi spát. Bude-li pak volat, řekni: ‚Mluv, Hospodine, tvůj služebník poslouchá.‘“ Samuel tedy šel spát na své místo. Hospodin přišel, zastavil se a volal jako dříve: „Samueli, Samueli!“ A Samuel řekl: „Mluv, tvůj služebník poslouchá.“ Samuel rostl a Hospodin byl s ním a nedopustil, aby nějaké jeho slovo přišlo nazmar.

2. čtení – 1 Kor 6,13c–15a.17–20

Bratři! Tělo není pro smilnění; je pro Pána a Pán pro tělo. A Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí také nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch. Utíkejte před smilstvem! Každý jiný hřích, kterého se člověk dopustí, je mimo tělo. Kdo se však oddá smilnění, prohřešuje se proti vlastnímu tělu. Nebo nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás bydlí a kterého vám dal Bůh, a že proto už nepatříte sami sobě? Byli jste přece koupeni, a to za vysokou cenu. Oslavujte proto Boha svým tělem.

Evangelium – Jan 1,35–42

Jan stál se dvěma ze svých učedníků. Pohlédl na Ježíše, jak jde kolem, a řekl: „Hle, beránek Boží!“ Ti dva učedníci slyšeli, co říká, a šli za Ježíšem. Ježíš se obrátil a viděl, že jdou za ním. Zeptal se jich: „Co byste chtěli?“ Odpověděli mu: „Rabbi“ – to přeloženo znamená Mistře – „kde bydlíš?“ Řekl jim: „Poďte a uvidíte!“ Šli tedy, viděli, kde bydlí, a ten den zůstali u něho; bylo
(Pokračování na straně 9)

Myšlenka na neděli

POVOLÁNÍ

Zamyšlení nad úryvkem Jan 1,35–42

Nalezli jsme Mesiáše

Ztišení srdce ve vnitřní samotě a prosba o světlo pro duchovní zrak jsou pro tebe nejlepší přípravou, aby ses stal aktivním svědkem toho, jak Ježíš začíná své veřejné působení. Včera jej u Jordánu naplnil Duch svatý a dnes se můžeš přesvědčit, jak tento Duch vyzařuje z Mistrovy osobnosti jako zvláštní podmanivá síla, která přitahuje a získává vyvolené duše. Nechceš patřit mezi ně?

Jestliže předem neodmítáš, vrať se k Jordánu s nadějí, že zde opět potkáš Ježíše. Zatím zde nacházíš jen Jana Křtitele a s ním dva jeho učedníky. Ti dva se nespokojili jen s přijetím křtu. Jejich upřímná srdce cítí, že Janův křest byl jen začátkem, který by měl znamenat zásadní změnu života. Jan je přitahuje i svou osobností a svým příkladem. Ale to, co včera zažili a co Jan řekl o Ježíši z Nazareta, probudilo jejich zvědavost, a tak dnes opět přišli, aby se na Něho vyptali. A dostane se jim více než jen Janovy odpovědi. Ježíš sám se blíží k místu svého včerejšího křtu, aby jim podal vysvětlení. Projevíš-li upřímný zájem o Ježíše, on sám se postaví, aby ti vyšel vstříc.

Prochází okolo jen jakoby náhodou, na nikoho se neobrací, s nikým nerozmlouvá. Možná že by jej učedníci i přehlédli, kdyby je Jan neupozornil: Hleďte, kdo přichází: *beránek Boží!* Co znamená toto označení? Je to Janova závažná prorocká výpověď. Již včera, když Ježíš přicházel, nazval jej *beránkem, který snímá hříchy světa*⁽¹⁾. Obraz beránka je jednoznačným symbolem oběti⁽²⁾. Podle lidských měřítek nepředpovídá Jan Ježíšovi žádnou oslnivou kariéru, spíše mluví o zmaru a zabití. Ale právě toto mystérium probouzí zájem dvou Janových učedníků. Ovanul je neodolatelně Duch, který tak tiše, a přece tak výmluvně vyzařuje z Ježíše. Kdyby jej nyní nechali odejít, kdy se jim naskytne podobná příležitost? Rozhodují se náhle. Opouštějí svého dosavadního Mistra a vydávají se za Ježíšem. Jsi svědkem, jak beze slova přitahuje k sobě Ježíš první dva ze dvanácti.

Nezáleží na tom, zda první rozhodující pozvání je okázalé nebo banálně nenápadné. Rozhodující je, abys byl připraven a nepřeslechl je.

Prorok od Jordánu zůstává sám, a přece jej naplňuje nikoliv stesk, ale radost. Odchod dvou učedníků potvrzuje, že dobře plní své poslání: připravit cestu Pánu. *Člověk si nemůže nic přisvojit... Tak je moje radost dovršena: On musí růst, já však se menšit*⁽³⁾. Poděkuj Janovi za jeho výmluvný příklad věrné, pokorné a nezištné služby. Nechybí ti často opravdová radost právě proto, že sis dosud neosvojil toto jeho tajemství?

Přidruž se rychle k učedníkům, kteří mlčky kráčí za Ježíšem. Nemají odvalu jej oslovit. Zatím ani nevědí, co by řekli. Vidíš, že důležitější je vykročit než mluvit. Co bude třeba, bude vysloveno, až přijde čas.

Co hledáte?

Ta otázka platí i tobě. Co vlastně hledáš, co si přeješ, když jdeš za Ježíšem? Myslíš více na Něho nebo na sebe? První učedníky toto nečekané oslovení přivedlo do rozpaků. Neví, co by rychle řekli. Nakonec se tedy ptají: *Mistře, kde bydlíš?* Není to právě ta otázka, která by měla stále zájmat i tebe? *Poďte a uvidíte!* Poděkuj z celého srdce za toto pozvání a poslouchej pozorně, o čem si Pán povídá s prvními učedníky. Je to jedno z těch setkání, které znamená změnu na celý další život. Pro Jana, miláčka Páně, je tento první rozhovor s Ježíšem takovým zážitkem, že si ještě jako stoletý kmet bude přesně pamatovat hodinu, kdy se to stalo. Nemáš-li podobnou zkušenost, asi rozmlouváš spíše sám se sebou než s Ježíšem.

Uvědom si s opravdovou vděčností, že ti stále s nesmírnou ochotou ukazuje svůj příbytek, kde zůstává, kde jej můžeš kdykoliv najít a rozmlouvat s ním. Vyhledej Pána v jeho domě a zůstavej u něho. I ty si s Ním popovídej, vyplatí se to. Tady je však třeba nejen mluvit, ale i naslouchat. Možná že právě teď ti chce říci to, co je pro tebe, a nejen pro tebe, to nejdůležitější. Šel jsi za ním s důvěrou až sem. Nepřestávej mu důvěřovat. Pozvedni konečně svůj zrak od sebe a od svých obzorů a zadívej se s upřímnou odvahou do očí svého Pána.

(Pokračování na straně 9)

Hlad po životě

Charles de Foucauld – milovník chudoby

Narodil se bohatým rodičům 15. 9. 1858 ve Strassburgu. V šesti letech se stal úplným sirotkem. Vyrůstá u dědečka a předčasně skládá zkoušku dospělosti. Čte Montaigna, Voltaira a jiné filozofy a vědce. Pod vlivem falešné vědy ztrácí jako šestnáctiletý zcela víru: „Žádný důkaz se mi nezdá dosti průkazný.“

Na dědečkovu přání se připravuje ve Versailles na vojenskou školu. V 17 letech se pouští do sexuálních dobrodružství. „Byl jsem utopen v egoismu, úplném bezbožectví, v honbě za zlem. Byl jsem jako posedlý.“

R. 1876 nastupuje do vojenské školy v Saint Cyr. Zde se stává labužníkem a organizátorem divokých orgií.

„Kdo Karla neviděl, jak leží ve svém pokoji rozložen na kánape v bílém flanelovém župánku, jak si pochutnává na vybrané husí paštyce a zapíjí to šampaňským, neví nic o tom, co je to požitkář“ (jeho přítel).

Vojenští lékaři poznamenali: „Neschopen služby pro otýlost a zakrnělost svalstva“.

Na cvičišti se nechává donést v nosítkách se stupátkem

jmenuje „Mimi“. Později o tomto období napsal:

„Pane Ježíši, tys mi dopřál, abych se ocitl v žalostné prázdnotě... Držela mě ve svých poutech při mých tzv. slavnostech. Sice jsem se pokoušel jí vzepřít, ale když přišla ta chvíle, upadl jsem do bezmezného mlčení, hnusu, znechucení... Dával jsi mi nepotlačitelný neklid špatného svědomí... Můj Bože, byl to vlastně tvůj dar! Ty jsi bránil těmito vpády lásky mé duši, aby se nenávratně neztratila, protože kdybych byl tenkrát zemřel, utonul bych beznaděně v pekle...“

Když byl jeho pluk přeložen do Alžíru, bere svou „Mimi“ s sebou. Pro „neposlušnost a pohoršlivé chování na veřejnosti“ je propuštěn z armády: *Charles de Foucauld neví, co je povinnost ani poslušnost, má*

**Mladí lidé, vy hledáte smysl a bohatství svého života. Podívejte se na Ježíše Krista: On se pro vás stal chudým a přišel na svět jako člověk... To je vaše bohatství. Je zapotřebí všechno darovat Pánu, abychom u něho všechno našli... Prosím vás, milá mládeži, nenechte se svést k falešné a krátkozraké svobodě: nejste vůbec svobodní, když můžete dělat jenom to, co vám dovolí vaše peněženka: nejste vůbec svobodní, když se snažíte prosadit na úkor těch druhých...
Jan Pavel II. k řeholnicím a mládeži r. 1987**

tak upraveným, aby nemusel ani jednou pohnout nohou navíc.

Svoje dědictví ve výši 6 mil. marek prohrál do svých 23 let. V letech 1878–1879 navštěvuje jezdeckou školu v Saumuru. Pořádá večírky pro pařížský polosvět. Jeho přítelkyně se

prázdnou hlavu... a myslí jen na zábavu... pokud myslí...“

Po periodě nicnedělání vstupuje opět do armády. Ale dlouho tu nevydrží.

Hnán nenasyčeným hladem po životě hledá šíři, svo-

vodu za hranicemi všech pravidel a řádů. Hledá dobrodružství.

Převlečen za žida provádí za velkého strádání výzkum ve vnitru Maroka (křesťanům byl přístup zakázán). Rabin Mardachai Abi Serour doprovází při tom Karla, který později napíše zeměpisnou studii, která dostala vysoké ocenění.

Pak cestuje do Tunisu. Zde poznal islám:

„Pohled na víru těchto mužů, kteří žijí stále v Boží přítomnosti, dal mi tušit, že je něco většího a pravdivějšího než pozemské záležitosti.“

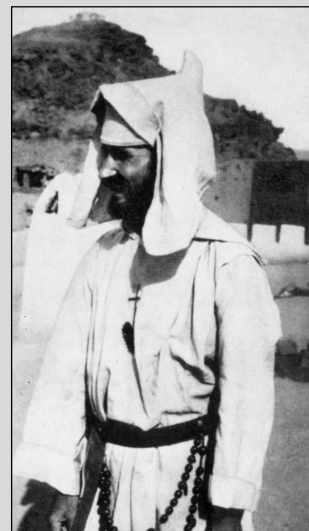
Vrací se do Paříže a studuje arabistiku. Stále častěji navštěvuje dům své tety Ines a její neteře Marie. Zde se seznamuje s katolickým knězem Abbé Huvelinem.

„Stále více jsem byl vtahován do této rodiny... Žil jsem tam v atmosféře ctností, které mně vracely zpět můj život... V tomto vlídném slunci roste ve mně odpor ke špatnostem a touha po ctnosti.“

Hledá ctnost, o kterou usiluje vlastní askezí a mimořádnými cvičeními. V r. 1886 našel **chuť pohanské ctnosti.** Křesťanství zůstává pro něho **bláznovstvím.** Ale jeho srdce jej táhne k sestřenci Marii, která je katoličkou. Okouzluje jej „svou mlčenlivostí, láskou, dobrotou a dokonalostí, která šířila neodolatelnou atmosféru... Říkal si, že toto náboženství nemůže přece být absurdní.

Rozerván neklidem a touhou toulá se po pařížských kostelích. U sv. Augustina se modlí: „Bože, jsi-li jaký, dej se mi poznat!“

Později se právě v tomto kostele potkává s Abbé Huvelinem. Právě když mu chce říct:

Jste chudí, a přece mnohé obohacujete; nemáte nic, a přesto máte všechno.
2 Kor 6, 10

„Já nemohu věřit“, kněz mu poroučí: „**Klekní si a vyzpovědej se!**“ A pak: „Začni chodit k svatému přijímání!“

„**Jestli je v nebi radost nad kajícím hříšníkem, který se obrátil, pak se nebe radovalo, když jsem odcházel od zpovědnice.** Od toho dne byl celý můj život jedním řetězem požehnaní... Modlitba, četba svatých knih... časté přijímání eucharistie, časté zpovědi... **stále podrobnější duchovní vedení... Začala ve mně klíčit touha po klášterním životě...“**

Od této chvíle chce „žít jen pro Boha!“

Modlí se:
„**PANE, CO CHCEŠ, ABYCH UDĚLAL?**“

Slyší ve svém srdci hlas: „**Pojď a podívej se!**“ Nechává všechno za sebou, celou svou hmotnou i duchovní minulost a putuje do Nazareta v hledání štěstí chudoby. Zde, kde se ponořil do skrytého a chudobného způsobu života Svaté Rodiny, nachází v NÍ naplnění své touhy a své tužby po životě.

„**Vybral si za rodiče dva chudé pracující, za první cti-**

tele si vybral pastýře. Ježíš nezavrhne bohaté; zemřel za ně, ale nechce jejich bohatství, volá nejprve chudé... Jak jsi božský, můj Bože!... Kdybys povolal napřed bohaté, neměli by chudí odvahu přijít k tobě... Ale protože jsi jako první povolal pastýře, povolal jsi všechny lidi: chudobné, protože jim až do konce věků ukazuješ, že jsou ti první povolání, omilostnění, ti, kterým dáváš přednost... voláš i bohaté, v jejichž svobodě je obsažena možnost stát se chudými...“

Kráčel po stopách Ježíšových a našel zdroj budoucího života: chudoba, pokání, pokora, modlitba a adorace.

„Nemohu snést jiný způsob života než ten Jeho!“

Sedm let žije jako trapista, nejdříve ve Francii, pak v Sýrii v jednom chudém opuštěném údolí. „Člověk tak dobře pozná cenu chleba, když vidí, kolik námahy to stojí, aby se vyrobil.“

Své sestřenci napsal: „Můj život je velmi zbožný, velmi přísný... A přece to ještě není ta celá chudoba, kterou hledám, ta poniženost, o které jsem snil.“

S pozhárnáním svého představeného opouští 1897 trapisty,

Vy mladí, podívejte se na Člověka s probodeným srdcem. Říká dnes jednomu každému z vás: „Dej mi své srdce. Chci je obrátit k těm, které nikdo nemiluje.“ Jsem v hloubi srdce přesvědčen, že mnozí z vás jsou schopni odvážit se úplné oběti ze vsí síly své lásky.“

Jan Pavel II. mládeži v Paříži 2. 6. 1980

aby šel za svým povoláním po ještě větší chudobě.

Jde opět do Nazaretu, pracuje v jednom klášteře klarisek jako sakristán a zahradník a bydlí ve staré chýši. **To, co jsem hledal, to mi Bůh dal najít právě zde: chudobu, samotu, skrytost.**

Jeho heslo zní: **Ježíši, tak blízko, jak jen možno! Svatostánek je magnetem mého života.**

R. 1900 se vrací do Paříže a je rok nato ve svých 43 letech vysvěcen na kněze. Poznal, že **život v Nazaretě je mým povoláním: žít mezi nejchudšími a neopuštěnějšími ovce... které jsou bez kněze...**

Tak prožil posledních 15 let svého života v pustině. Vypravil se k marockým hranicím a zde v Beni-Abes si postavil chatrč a kapli, kde sloužil 1. mši svatou 1. prosince 1901.

Jeho program zní: **Láska, všeobjímající bratrská láska, která se rozdělí o poslední kousek chleba s každým hostem, s každým neznámým...**

Záhy jej domorodci nazývají „bratrem“ a jeho chatrč „bratrstvím“. Jeho touhou je stát se pro všechny vším. Brzy staví další chatrč na Sahaře v Tamanrassetu. Pak pendluje mezi dvěma stanicemi jako potulný misionář v krajině, kam ještě nikdy nevstoupil katolický kněz a kde panuje násilí, válka a otroctví. Domorodí Tuaregové nejsou pro něho žádní „divoši“, nýbrž „opuštění sirotci a děti, kteří dosud nepoznali svého Otce.“

„Kristus zemřel za jednoho každého z nich. Kolik máme závazků vůči těmto duším... musím dát ze sebe to

„**Blahoslavení chudí, neboť jejich je nebeské království.**“

(Mt 5,3)

Ježíš byl chudý

Byl synem všemohoucího Boha, narodil se z Panny Marie jako maličké dítě, aby se nám dal poznat. Tak, jak jej lidé poprvé spatřili, dal nám dobrovolně příklad té největší chudoby, aby nám dal lekci, jak se stát „Božími chudými“...

Je to chudoba toho, který si za jediný poklad zvolil blízkost svého Boha, spojení lásky s Otcem, Synem a Duchem svatým.

Jak velice Ježíš zdůrazňuje v evangeliu chudobu! Ukazuje nám, že chudoba znamená *osvobození od peněz, pohodlí, materiálního bohatství*, ode všeho, co je umělé, a přece získává v dnešním světě tak veliký význam.

Ale nejde jen o peníze. *Fantazie a vzpomínky mohou představit strašlivé bohatství.*

Bohatství je ve skutečnosti všechno to, co svazuje naše srdce a brání nám, abychom se dali Bohu zcela k dispozici.

Naše JÁ se snaží stále něco vlastnit... Ale každý závisí především na svém JÁ: na svých ideách, na svých představách.

A bohatství, které nás nejvíce ohrožuje v naší svobodě, jsou naše hříchy a naše nouze, neboť to je náš jediný skutečný majetek.

Přilíš často zůstáváme spoutáni svými hříchy, svým utrpením a svou námahou, protože málo věříme a málo důvěřujeme, že Ježíš nás může od nich úplně osvobodit.

I to nejmenší bohatství je překážkou svobody pro naše srdce. Sv. Jan z Kříže pro to užívá toto přirování. Nezáleží na tom, zda je holubice přivázaná silným provazem nebo jen jednoduchou nití, stačí, že nemůže létat.

Budme vděční, když můžeme být ve styku s lidmi, kteří jsou materiálně a hospodářsky chudobní. Můžeme se od nich mnohému naučit do té míry, nakolik jsou chudobnější než my.

Chudí jsou našimi učiteli (sv. Vincenc z Pauly).

Boží láska je královstvím v srdci chudých, v srdci těch, kteří krácejí vpřed v Boží lásce, a tak se stávají stále menšími a chudšími.

P. Thomas Philip

nejlepší za duše těchto lidí a zcela zapomenout na sebe.“

Stěžuje si na Evropany: **Naše civilizované národy, mezi nimiž je tolik divochů, zvláště lidí, kteří neznají ani ty nejzákladnější pravdy, ti všichni jsou vinní tím, že nešíří dobro, vzdělání a zákony pokoje...**

Pane Ježíši, jak rychle se stane chudým ten, kdo tě doopravdy miluje z celého srdce; protože on nesnese, aby byl bohatší, než jeho Miláček... Jak svobodná je duše chudého, který nic nemá... nemůže nikdy nic ztratit... Toho jediného, od kterého může všechno očekávat, najde všude: Boha!... Jak je volný! Jak

lehká je jeho duše při výstupu do nebe, jak nezatěžkaná jsou jeho křídla!...

9. 12. 1916 jej přepadli dva povstalci, svázali mu vzađu ruce a zastřelili ho. Bratr Karel umírá.

Několik let po jeho smrti jej následuje mnoho „Malých bratří Ježíšových“ a „Malých sester Ježíšových“ podle řehole, kterou sepsal v posledních letech svého života, aby s ním sdíleli jeho radikální chudobu.

Prameny:

J. F. Six: Charles de Foucauld, Herder 1981;

H. U. von Balthasar: Die Schriften von Ch. d. F., Curych 1961

Překlad -Iš-

Teo- nebo ideo-logie?

Teologie má být pokorným pokusem rozumu smířit lidské poznání, rozvinuté především v oblastech viditelného světa, s pravdami, které přesahují lidské poznání a ke kterým by člověk jen vlastními silami a vlastními cestami poznání nikdy nedospěl. Tedy s pravdami, které přijímá nikoliv proto, že jsou pro jeho rozumové poznání evidentní, nýbrž proto, že mu je zjevil nejvyšší dobrotivý Bůh a může je tedy pro jeho autoritu přijmout i přesto, že přesahují jeho chápání.

Hlubší poznávání pravd o Bohu je jiného charakteru než např. hlubší poznání vesmíru. Tady se nejedná pouze o uspokojení zvědavosti, ale prohloubení našeho vzájemného vztahu s Bohem. Teologické bádání nekončí v rovině poznání, ale v rovině postoje, závazku a odpovědnosti, tedy v rovině mravní. Teologie na úrovni pouhého rozumování je jalová. Živá je teologie tehdy, když vstupuje do života.

Skutečnou životnost svého teologického učení osvědčuje teolog sám svým životem a postojem. Má-li jeho teologické bádání představovat nějaký objev nebo dokonce průlom do chápání vztahu Bůh – člověk, mělo by se to v první řadě odrazit ve svatosti jeho vlastního života. Bude mu vlastní pokora, s jakou chápe své postavení, úcta a poslušnost, s jakou výsledky svého poznání uvádí do souladu s učitelským úřadem církve a s jakou se podřizuje jeho úsudku. Příkladem jsou nám **církevní otcové a četní světci – učitelé církve** z doby minulé i současné.

Diskvalifikujícím opakem takového postoje je stavět sám sebe na odiv a dovolávat se (i proti církevní autoritě) hlasně uznání veřejnosti. Takový postup se odvrací od božské autority k lidským kritériím. Opouští tak nejvlastnější základnu katolické teologie a přijímá postoj osvícenského vědátora, který vychází z předpokladu jakoby katolické náboženství a jeho instituce byly pouze historicky podmíněným lidským sociálně-kultur-

ním jevem, který se vyvíjí stejně jako světská společnost a podléhá tedy stejným zákonitostem.

Rádoby živa, ale ve skutečnosti umrtvující „teoideologie“ totiž postupuje opačným způsobem, než jaký jí přísluší. V některých současných teologických výbojích můžeme vystopovat určité společné ideové schéma. Jejich tvůrci se příliš zahleděli do světského prostředí, zabydleli se v něm a rádi by našli pohodlnější, méně vyžadující, více okolnímu světu podobné a přizpůsobené pojetí vztahu Bůh – člověk. Protože se pak ve skutečnosti vychází ne od Boha a jeho zjevení, ale od toho, co zesvětštelý a z pohodlnějším člověkem je a co není ochoten akceptovat, zaměřuje se ideologické úsilí na změnu druhého pólu tohoto vztahu, tedy Boha.

Nejdříve je třeba vytvořit určitou kouřovou clonu, v jejíž stínu pak bude možno manipulovat s pravdou. Začíná se tím, že se globálně zpochybní všechny dosavadní jistoty a vytváří se představa jakési čtvrté církve, která nic jistého neví a jen stále hledá, a to všude možně. To, co lidé dosud věřili a přijímali, prezentuje se za překonaný omyl lidské nezralosti, který má být nahrazen osvěcenijsším pojetím, opřeným o (dříve neznámé) sekulární společenské vědy, o statistiku a veřejné mínění, a samozřejmě o účelově chápanou interpretaci II. vatikánského koncilu. Aby se vytvořil co nejširší prostor pro lidskou libovůli, je ovšem zapotřebí co nejvíce

eliminovat všechny na člověku nezávislé proměnné, tedy to, co je rázu nadpřirozeného. Proto se nejdříve co nejvíce „sekularizuje“ pojetí a jednotlivé složky římskokatolické církve, ke které se přistupuje jako k ryze lidské společenské instituci, vzniklé z lidí a od lidí. Je-li třeba, pokračuje se, tu otevřeně, tu skrytě, dále např. do oblasti exegeze, která s použitím „novodobých vědecko-historických přístupů“ zpochybní postupně všechno nadpřirozené i v samotném evangeliu, osobnost Božího Syna nevyjímaje. Protože taková zásadní likvidace nadpřirozeného nemůže zůstat bez vlivu na pojetí svátostí a liturgie, nastoupí „sekularizace“ i do této oblasti. To, co je zde nadpřirozené, potlačuje se ve prospěch pouze lidského, opřeného nikoliv o působení Boží milosti, nýbrž o aplikaci psychologických a sociologických poznatků. „Přijatelnost“ nebo „nepřijatelnost“ Božích tajemství se poměřuje podle toho, nakolik se zdají přijatelná a pochopitelná pro nevěřící nebo jinověrce. Argumentuje se při tom účelově pojatým ekumenismem, ve kterém se zaměřuje tolerance vůči jinověrcům s náboženským indiferentismem. To všechno se děje s oslňující výmluvností a rozumovou brilancí, která velice lichotí lidské samolibosti a imponuje především těm, kteří v skrytu duše touží po nějaké rozumově zdůvodnitelné pohodlnější, méně svazující a více „vstřícné a chápací“ cestě k Bohu.

Společenská nebezpečnost možných důsledků takovéto

„teo-ideologie“ spočívá v tom, že vyvolává plíživou nevratnou destrukci svědomí, pojmu hříchu a viny, a tím potřeby milosti a spásy. Tím, že ve skutečnosti postupně eliminuje božskou autoritu a nahrazuje ji lidským dobrozdáním, učí člověka falešné svobodě a on si navykne posouvat hranice své ničím nelimitované libovůle stále dále až k propasti bezbřehé autonomie, neboli lidské zvůle. (Příkladem je „List od stáda“ tzv. reformního hnutí „Církev – to jsme my“, který prakticky popírá obsah šestého a devátého Božího přikázání.)

Tato ideologizující tendence teologie je příznačná především pro západní společnost s vysokým životním standardem. Jakkoliv chtěla najít novou cestu k lidem, provází ji soustavný pokles počtu věřících. Její stoupenici se domnívají, že důvodem je nedostatečná přizpůsobivost církve, která se nevyvíjí úměrně tempu vývoje společnosti, a proto neoslovuje současného člověka. Jejich kritikové naopak vidí příčinu v tom, že církev působením ideologů ztrácí svou charakteristickou tvářnost, ne dbá svých tradičních hodnot a zrazuje své Kristem svěřené poslání. Na nespornou potřebu obnovy v církvi reagují tak dvě opačně směřující tendence, což vyvolává napětí připomínající rodící se rozkol. Každá z těchto tendencí má své důvody pro to, aby ze současných problémů církve vinila druhou stranu. Rozhodujícím kritériem pro jejich rozsouzení však nemůže být názor či přízeň okolního světa, ale výsledné ovoce, tj. plody skutečné svatosti. Kde je dnes doopravdy nacházíme? Jak smýšlejí a jak jednájí dnešní světci?

Křesťanství hláсанé v prvních stoletích v prostředí pohanického a požívačného Říma se také diametrálně lišilo od hodnot, obyčejů a kulturních vzor-

ců tohoto prostředí, naráželo na zcela odlišné a nepřátelské zákonodárství, a přece dokázalo oslovovat stále větší počet pohanů, z nichž tak mnozí neváhali položit za Krista svůj život. Hlásané evangelium je oslovilo nikoliv tím, že by koketovalo s náboženským přesvědčením a životním způsobem okolní většiny, nýbrž právě naopak, oslovilo je radikální a nesmiřitelnou odlišností Kristovy radostné zvěsti a její důslednou realizaci v praktickém každodenním životě, tedy plody skutečné svatosti.

Evangelizace je ve skutečnosti jediným povoláním církve, je to její nejvládnější identita. Je zde na to, aby hlásala evangelium (Pavel VI.: *Evangelii nuntiandi*). Církev není v pozici soukromé televizní stanice, která se musí všemožně ucházet o přízeň publika a řídit se jeho vkusem. Máme jistě eminentní zájem na tom, aby radostná zvěst oslovovala, ale víme, že oslovení nebo neoslovení nezáleží pouze na hlasateli, ale také na příjemci. Kdo nechce být osloven, zůstane neosloven. Jsou přece pravdy, které musíme hlásat, ať jsou vhod nebo nevhod. Je dosti příkladů, že často právě podbízivé oslovování neoslovuje, zatímco obávané nekompromisní oslovení se setkává s pozorností i účinným ohlasem. Je tu totiž ještě třetí nezbytná podmínka účinného oslovení, a tou je Boží milost. Ta nebude podporovat slovo polovičaté, které není ani horké, ani studené. Ani nadšeně tleskající dav ještě není důkazem o působení Boží milosti, často je tomu přesně naopak, jak jsme se převědčili opakovaně v nedávné minulosti.

Co oslovuje nesporně a nejúčinněji, je **praktický příklad života podle víry**. Nejvýmluvnějším znamením křesťanství je do krajnosti se obětující láska.

Ty, kteří nejsou vůbec nic, vyvolil si Bůh, aby zlomil moc těch, kteří jsou »něco«. (1 Kor 1,28). Skutečnou Kristovu pravdu nepochopil ani Küng ani Drewermann, ale Matka Tereza. *Kampak se podělí mudrci, kam světší myslitelé? Neukázal Bůh, jak pošetilá je lidská moudrost? A protože svět pro samou »moudrost« nepoznal v projevech Boží moudrosti Boha, uznal Bůh za dobré, že ty, kdo věří, zachrání »pošetilým« kázáním... Pošetilá Boží věc je moudřejší než lidé* (1 Kor 1,20n). Katolický křesťan, který to myslí se svou vírou dopravdy, nebude hledat své vzory u ideologizujících „teologů“, kteří rozmělnili a zakalili s Boží pravdou i prameny Boží milosti, ale u světců, které **láska jejich srdce** naučila *pošetitostí*, proto šli za Kristem odvážně, bez ohlížení a bez kompromisů. *Kristus je stejný včera, dnes i navěky*, tak proč se máme nechat *svádět všelijakými cizími naukami* (Žid 13,9). Nejsme církev ideologů, nýbrž církev světců a světic doby jak minulé, tak současné a jistě i budoucí. Jedině jejich řady potřebujeme rozmnožovat, protože jsou to právě oni, koho potřebuje dnešní nemocný svět. Mudrlantů má víc než dost. To nechť je náš vklad do nového tisíciletí.

Lubomír Štula

Východiska z krize

Experti tvrdí, že tradiční vzory ztratily svou platnost. Poslední instancí se stalo „JÁ“, velkolepé osobní blaho se ztožňuje se smyslem života...

Žádné východisko z mravní krize? Vídeňský univerzitní profesor psychiatrie Siegfried Kasper a nemocniční kněz Pavel Heyster jsou jiného názoru. Jejich cesta k osobnímu štěstí je pozoruhodná:

- * Omezte osamocenenost. Sdílejte život s druhými. Být zde pro druhé, to dává smysl životu.
- * Učte se spolu rozmlouvat. Vyjadřovat své pocity, dělit se o své starosti, spolu se namáhat, to dává oporu.
- * Používejte při výchově dětí staré hodnoty. Nebyly vůbec špatné. Pořádek, přesnost, úcta k nejstarším. V rámci pevného řádu se děti cítí bezpečněji.
- * I když sami nejste nábožensky založeni, neberte dětem možnost víry v Boha. Ta je oporou pro život. Děti jsou svou přirozeností zbožné.
- * Zkuste to: Pomodlete se opět někdy společně (i s dětmi) několik minut.
- * Zapomeňte na zlost a zatrpkllost vůči osudu. Zkuste přijímat i porážky. To posiluje. Cvičte se klidně v odevzdanosti do Boží vůle. Lidé, kteří to dokážou, jsou uvolnění, méně nemocní, dokonce pociťují méně každou bolest.
- * Diskutujte ve své rodině o důležitých problémech. To se nedá nahradit ani 80 hodinami televizních kvízů.
- * Vyzbrojte se pro budoucnost. Když skončí aktivní činnost, mnozí se ptají: A to bylo všechno? Podle Pavla Heystera zde začíná důležitý proces zrání, zpět k tajemství

Základ duchovního života spočívá v tom, že přijímám to, čím jsem.

P. Amadée

života, k úžasu nad tím, co znamená být člověkem.

- * Zapojte prarodiče do rodinného života. Nechte je, aby vyprávěli pohádky, které přivedou děti automaticky k důležitým otázkám o životě. Snažte se od dětí leccos odkoukat. Ony mají ještě Boží jiskru, nacházejí v nejmenší květině smysl života.

Podle *Medizin populär* 6/96
překlad -Iš-

Pro ilustraci

Do pekla s peklem

Tak je nadepsán článek ve vánočním dvojčísle německého katolického týdeníku Der Sonntag (51–52/96, str. 18b). Pisatel článku K. O Henning v něm píše o velkém (kladném!) ohlasu, který měla v Niedergirmu přednáška katolického profesora Petra Eichera z Paderbornu na téma: *Do pekla s peklem*. Tento profesor se ptá svých poslucha-

čů, *co je to za strašlivé bludné učení katolické církve o smrtelném hříchu a o pekle jako testu na onom světě*. Podle něho se tímto učením poškozují humánní katolicismus církevních otců(!) *Obráz pekla nepatří nikam jinam než do pekla*. Podle řečníka měl Ježíš na mysli pouze osvobození od vnitřního pekla, které může člověk prožívat. Hřích je jen vnější zrcadlení

vnitřních psychologických problémů osobnosti.

S těmito a podobnými tvrzeními vystoupil paderbornský „teolog“ na ekumenickém učitelském dni v evangelickém farním středisku.

P. S.: *Výroky o pravděpodobně zcela prázdném pekle jsme slyšeli i v křesťanském vysílání českého rozhlasu.*

Celostátní soutěž k miléniu sv. Vojtěcha v roce 1997 – výtvarná část

Název: Svatý Vojtěch a sjednocená Evropa

Soutěž je vyhlášena Národním katechetickým střediskem a Školským referátem ČBK a Arcibiskupstvím pražským

Organizátorem a iniciátorem soutěže je Arcibiskupství pražské – katechetické středisko, Arcibiskupské gymnázium v Praze 2 a Benediktinské arcidiecézní škola sv. Markéty v Praze 6-Břevnově. Soutěž je připravena pro děti a mládež, žáky a pedagogy základních a středních škol i jednotlivce z různých kroužků a společenství.

- Témata:**
1. Zpátky do křesťanské Evropy
  2. Osobnost svatého Vojtěcha a jeho podivuhodná aktuálnost v současnosti
  3. Nový, nebo jiný kontinent?
  4. Památky svatovojtěšské úcty v naší vlasti
  5. Askeze a pokání v Evropě 20. století

Cíl soutěže:

- a) Napomoci k objevení a pochopení pozitivních hodnot minulosti i současnosti Evropy.
- b) Umožnit tvořivou práci a rozvoj fantazie dětí a mládeže. Podpořit odbornou práci pedagogů.
- c) Při příležitosti oslav miléniu sv. Vojtěcha seznámit žáky, studenty a širší veřejnost s osobností druhého pražského biskupa.

Kategorie:

1. děti předškolního věku (individuálně i v rámci mateřských škol či výtvarných kroužků apod.)
2. žáci 1. stupně základních škol a děti odpovídajícího věku pracující v mimoškolních zařízeních
3. žáci 2. stupně základních škol (6. – 9. ročník) a studenti nižších ročníků víceletých gymnázií
4. střední školy mimo odborné výtvarné školy
5. základní umělecké školy
6. studenti středních odborných výtvarných škol

Žáci a studenti uměleckých škol mají možnost zúčastnit se pouze v 5. a 6. kategorii. Vítězné práce ze školních kol i práce jednotlivců zasílejte nejpozději do 15. 2. 1997 na adresu Arcibiskupské gymnázium, Korunní 2, 120 00 Praha 2, tel. 24 25 18 77.

Na zadní nebo spodní stranu každé práce napište název (téma), jméno, věk a adresu autora. Pokud byla práce vytvořena ve škole nebo v mimoškolním zařízení, připište i tuto adresu.

Práce mohou být i trojrozměrné, technika a formát libovolný. Při výtvarném řešení námětu můžete volit libovolné, i méně obvyklé techniky.

Slavnostní vyhlášení vítězů výtvarné soutěže, předání cen a vernisáž výstavy v kapli Arcibiskupského gymnázia se plánuje na 2. dubna 1997 v 15.00 hodin.

Vyhlášení vítězů literární soutěže (o které přineseme informaci v příštím čísle) bude 2. 6. 1997.

Podrobnější informace lze získat na adrese: Katechetické středisko, Thákurova 3, 160 00 Praha 6, tel 02/ 20 18 13 17.

Metodické pokyny:

1. Vycházet z disponovanosti dětí, jejich prostředí a životní situace
2. Volit vhodnou motivaci a formy práce vzhledem k věku
3. K motivaci a bližšímu seznámení s tématem použít některé texty z doporučené literatury i další odborné literatury (encyklopedie, atlasy apod.) – vysvětlení pojmů a symbolů.
4. Je vhodné uspořádat přípravnou besedu
5. Další možnosti k seznámení s osobností sv. Vojtěcha: Divadelní představení „Veslo a růže“ – Divadlo Labyrinth, Praha 5-Smíchov; Petr Lutka – připravované písně ke sv. Vojtěchu; Marie Holková – text divadelní hry pro děti „Svatý biskup Vojtěch“; Nápady a témata z časopisu Duha, Nezbeda atd.

Výběr literatury pro bližší seznámení s tématem:

Jaroslav Kadlec: Přehled českých církevních dějin 1., 2., Zvon 1991; Slavíkovci ve středověkém písemnictví, Praha 1987; M. Vilímková, P. Preiss: Ve znamení břevna a růže, Praha 1989; M. Buben, R. Kučera, O. A. Kukla: Svatí spojují národy, PANEVROPA Praha; P. Pracný: Český kalendář světců, EWA Edition 1994, 1996; H. Florentová, V. Kopecký: Křesťanské nebe, ARTIA 1994; M. Šolle: Od úsvitu křesťanství k svatému Vojtěchu, Vyšehrad 1996; J. Durych: Cesta svatého Vojtěcha, AETERNA 1992; Bruno z Querfurtu: Život svatého Vojtěcha, Zvon (Nejrozsáhlejší svatovojtěšská legenda Nascitur purpurens flos) – vyjde; Bohemia Sancta, Zvon 1990; P. Piřha: Čechy a jejich svatí, AVED 1992; F. Dvorník: Svatý Vojtěch, Řím 1968; V. Schaubert, H. M. Schindler: Rok se svatými, Karmelitánské nakladatelství Kostelní Vydří 1994; Ivan Renč: Kytice z královské zahrady, Zvon 1996; Nástěnný kalendář: Svatý Vojtěch 1997 (barevné fotografie a reprodukce) Trinitas, Křesťanská akademie 1996.

Soutěž je pojímána také jako příprava na návštěvu papeže Jana Pavla II. v naší vlasti, ke které dalo podnět tisící výročí smrti biskupa sv. Vojtěcha. Toto výročí má vedle hlubokého náboženského významu také mimořádný význam kulturní a bylo na 28. generální konferenci prohlášeno za světové kulturní výročí UNESCO.

Informace k LITERÁRNÍ části celostátní soutěže vyhlášené k svatovojtěšskému miléniu vám přineseme v příštím čísle Světla.

Náročný pracovní program Jana Pavla II.

Papežovy pracovní plány se ve Vatikánu pokládají za jakýsi barometr zdraví a fyzické zátěže. Vzhledem k obsáhlému programu návštěv v r. 1997 bude fyzická zátěž Jana Pavla II. značná. Čtyři zahraniční cesty jsou již dnes jisté a ohlásil je Jan Pavel II. sám nebo jeho hostitelé. Nevylučují se ani další.

Milénium sv. Vojtěcha je příležitostí k třetí návštěvě Jana Pavla II. od 25. do 27. dubna v České republice. Ve svatovítské katedrále, nedávno církvi věnované lidu, se pomodlí nad světovým hrobem. Na programu je rovněž setkání s prezidentem Václavem Havlem a návštěva Hradce Králové.

Rovněž svatovojtěšskému jubileu je věnována papežova šestá návštěva polské vlasti. Zastávky na jeho téměř desetidenní cestě jsou kromě jiného Hnězdo, Legnica a Zakopané. Především navštíví Jan Pavel II. Vratislav, kde se od 25. května do 1. června koná Světový eucharistický kongres. Dřívější, vždy po třech letech se opakující návštěvy Polska, které se počítají k milníkům pontifikátu a které podstatně přispěly k politickému zvratu v Polsku, vybočily v poslední době ze svého rytmu. Zřejmě chce papež jako již v r. 1991 a při krátké návštěvě v r. 1995 promluvit svým rodákům do svědomí, aby tvář v tvář nové svobodě nezapomínali na křesťanské hodnoty.

Již dlouho je zaznamenána papežova návštěva na katolickém Světovém setkání mládeže v polovině srpna v Paříži.

Při posledním setkání v Manile na Filipínách v r. 1995, když na mši přišly čtyři miliony lidí, určil papež Paříž jako místo příštího setkání. Zda se v Paříži bude opakovat „úspěch“ podobně jako v Manile nebo dva roky předtím v americkém Denveru, na to si musíme ještě počkat.

Na podzim chce Jan Pavel II. navštívit největší katolickou zemi světa Brazílii. Není ještě rozhodnuto, které další země papež při této příležitosti navštíví.

V brzké době má papež zřejmě rovněž závěrečný dokument o synodě o Libanonu z prosince 1995. Zda bude moci také uskutečnit své přání a odcestovat k závěrečné slavnosti do blízkovýchodní krizové země, záleží na tamější bezpečnostní situaci a na zájmech syrské „okupační mocnosti“. Na tom ztroskotaly již dvakrát snahy o návštěvu Libanonu. Nejisté je rovněž, zda papež bude moci navštívit Sarajevo. Také plánované setkání s ruským pravoslavným patriarchou Alexijem II. se stále odsunuje. Podle posledních signálů z Moskvy jsou v současnosti vyhlídky nepatrné, ačkoliv papež je vždy na setkání připraven.

ČBK

Liturgická čtení – pokrač. ze str. 3

kolem čtyř hodin odpoledne. Jeden z těch dvou učedníků, kteří to od Jana slyšeli a šli za ním, byl Ondřej, bratr Šimona Petra. Ten nejdříve našel svého bratra Šimona, řekl mu: „Našli jsme Mesiáše“ – to přeloženo znamená Kristus – a přivedl ho k Ježíšovi.

Ježíš na něj pohlédl a řekl: „Ty jsi Šimon, syn Janův. Budeš se jmenovat Kéfas,“ – to je v překladu Petr (Skála).

POZDRAVUJE VÁS DON GOBBI

Mluvil jsem telefonicky s Don Gobbiem. Srdečně zdraví, přeje a vyprošuje všem našim biskupům, kněžím a spolupracovníkům Mariánského kněžského hnutí hojnost Božího požehnání do nového roku. Čekám každým dnem jeho oběžník, který posílá všem národním sekretariátům MKH; když jsem mu ohlásil, že právě probíhá tisk „modré knihy“ – už sedmé české vydání, slíbil mi poslat co nejdříve všechna poselství Panny Marie, která obdržel formou „vnitřní řeči“ v roce 1996, abych je mohl zahrnout ještě do tohoto sedmého vydání. Pro technické problémy naší tiskárny potrvá tisk tohoto nového vydání zřejmě do konce ledna.

Tiskárna mi nemohla včas vytisknout ani „Myšlenky 1997“; Don Gobbi mi ještě dal další materiál, který pošlu s „Myšlenkami 1997“, a těm, kteří už „modrou knihu“ mají (dřívější vydání), přiložím také překlad poselství 1996. Doufám, že italské pošty nebudou stávkovat a že italský originál dostanu v polovině ledna, abychom mohli rozeslat všechno najednou. Ti, kteří si „modrou knihu“ objednali v druhé polovině roku 1996 a kterým jsme poslali jen Úvod a poselství z několika let (Dodatky, které jsme ještě měli na skladě), pochopitelně pošleme i „Myšlenky 1997“ už s novou knihou. Pro oživení vzpomínek připojujeme snímek z krásného Večeřadla s Don Gobbiem na Lomečku.

Josef Vlček

Myšlenka na neděli – pokrač. ze str. 3

Tu radost, kterou Ježíš zaplní tvé srdce, si nenechávej pro sebe. Nemůžeš ani, je příliš velká a chce být sdílená. Právě ona je základem apoštolátu. Ten, kdo viděl a zažil Ježíše, může a musí o něm vydávat svědectví. Ondřej, který spěchá pro svého bratra, dělá nyní v podstatě to, co bude posláním *apoštolů*: zvěstovat všem těm, kteří ustavičně bloudí a jen bezvýsledně hledají: »*Nalezli jsme Mesiáše*. U Něho, v jeho příbytku, najdete všechno to, po čem toužíte«.

Doval svému Mistru a Pánu, aby podobně jako Šimonovi i tobě **z očí do očí** řekl, jak tě bude nazývat, jaké má být tvé skutečné poslání. Ale nezapomínej, že budeš ve službách Beránka, určeného k zabití. Nebojíš se?

Mluv, Hospodine, tvůj služebník poslouchá⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 1,29; ⁽²⁾srov. Gen 22,7; Ex 12,5; ⁽³⁾srov. Jan 3,27n;

⁽⁴⁾ 1. čtení – Sam 3,19.

Slavil jsem zlaté jubileum v Římě

Bylo to nečekané, ojedinělé, krásné gesto Svatého otce, zlatého jubilanta, že pozval do Říma kněze celé církve, zlaté jubilanty, aby s ním oslavili svého Velekněze, Ježíše Krista, a poděkovali za kněžské povolání.

Bylo mi trochu líto, že jsme jeli pouze tři z celé České republiky: ThDr. Jiří Batusěk z Opavy, P. František Adamec z Vacenovic a já.

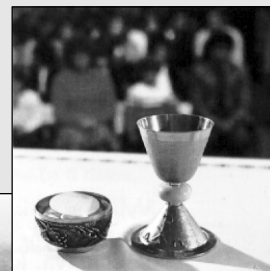
Potěšilo nás krásné gesto otce arcibiskupa Graubnera, že nám půjčil bílý mercedes i šikovného šoféra, svého sekretáře, P. Petra Gatnara. V pondělí ráno 4. listopadu jsme po mši svaté v 6.30 hod. uháněli z Olomouce na jih. Do Vídně jsme vjeli v moři aut. Z kamionu před námi se vymrštil ze zadního kola malý kamínek, který způsobil malou štěrbinku v předním skle. Šofér Petr zaúpěl: „Deset tisíc v čudu!“ Když jsem jej těšil, že taková štěrbinka nestojí za řeč, jen odpověděl: „Však uvidíte.“ Mercedes polykal rakouské kilometry a brzy jsme projížděli Alpami do Itálie. Na skle od štěrbinky se protáhla vlasová puklinka asi 30 cm. Jen aby nám sklo vydrželo. Bohu díky, vydrželo až do návratu domů. Do Říma plného světél jsme přijeli v 9 hod. večer. Byli jsme s úsměvem přivítáni v Nepomucenu otcem rektorem Karlem Janouškem.

V úterý bylo oficiální přivítání v jídelně s bohoslovci a kněžími, kteří tam dokončují teologická studia. Při poznámce otce rektora, že všichni tři jubilanti prošli kriminálem, se jídelna roztleskala. Večer byla slavnostní večeře, na kterou byl pozván pan velvyslanec Halas i s manželkou. Radosná společnost. Pan velvyslanec se dověděl, že náš šofér, otec Petr, před několika týdny slavil primici, požádal novokněze o pozhěnní. Byla to dojemná podívaná, jak oba manželé pokorně klečí na holé zemi jídelny a přijímají hojnost darů z novokněžských dlaní.

Úterý a středa byly volné dny. Otec Petr nás zavedl do kanceláře pro jubilanty. Byli jsme zaregistrováni, každý dostal růžovou visačku, kterou jsme museli nosit na kabátě. Byla to legitimace pro volný vstup do prostor Vatikánu. Každý dostal elegantní modrou brašnu – aktovku, v ní byly texty pro společné modlitby i pro společnou mši sv. se Svatým otcem, přesný denní program, hedvábný šátek s papežským znakem, který jsme si měli dát kolem krku asi jako junáci nebo bývalí pionýři, kdykoliv jsme se shromažďovali k společným bohoslužbám.

Audience u Svatého otce ve středu byla první po jeho operaci slepého stěva, proto tak radostná. Svatý otec pozdravil poutníky z Kutné Hory, kteří okamžitě ve stoje začali zpívat „Bože, cos ráčil,“ my tři jsme se k nim radostně přidali. Svatý otec po audienci nechodil mezi poutníky, zato skupiny chodily k němu.

Navštívili jsme dva velké krajany u sv. Petra, oltář sv. Václava, zazpívali jsme prosebně jeho chorál, a u hrobu kardinála Berana jsme se povzbudili jeho velikostí a radovali se ze slávy, která mu byla propůjčena, byť i ve skromném náhrobku. Milé bylo setkání na „Velehradě“ s otcem Hrubým a zejména s mladým otcem Jiřím Sedláčkem, s kterým jsem před léty jezdil ve vlaku do Strážnice. On do gymnázia a já s krumpáčem do práce. Jak radostné setkání opět až v Římě. Navštívili jsme otce Plannera, bývalého rektora Nepomucenu, v kněžském domově, kde dožívá záslužný kněžský život. Byl velmi potěšen, když si mohl opět česky promluvit.

Průčelí Lateránské baziliky je omotáno jako obvazem po zranění. Pomsta mafiánů Svatému otci. Prý se celé průčelí totálně opravuje. V bazilice Panny Marie Sněžné před jejím obrazem, nám Slovanům tak drahým (byla před ním schválena staroslověnská bohoslužba sv. Cyrila a Metoděje), jsem podal hlášení: „Tož, jsem tady.“ (V sakristii našeho domova duchodců je krásná kopie Panny Marie Sněžné. Kdykoli jsem se strožil k oltáři, mrknul jsem okem na obraz se střelnou modlitbičkou: „Tož, uvidíme se Římě?“ Netroufal jsem si do Říma pro neschopné nohy. Sestřička Jitka mně vařila čaj z kopřiv a to zabralo natolik, že bolesti trochu povolily a risknul jsem to a jel. Proto to hlášení: „Tož, jsem tady. Díky!“)

Do Sixtinské kapele jsme se díky známostem našeho šoféra s monsignory dostali zkráceně nádhernými chodbami a komnatami, ale po nespočetných schodech. Spolubratr František mně bratrsky ochotně pomáhal. „Františku, co schodek, to do nebe máš šprušel.“ Oj, to si odnášel z Říma šprušlů! Obdivovali jsme, jakou krásu nám zanechali po sobě japonští restaurátoři.

Ve Vatikánském rozhlasě nás netrpělivě čekal otec Koláček a technik Adamík ke krátkému interview.

Ve čtvrtek odpoledne začínala duchovní příprava na vrcholnou neděli. V 17.30 hod. jsme se společně modlili večerní chvály se Svatým otcem v aule Pavla VI. Zpívala schola bohoslovců, „Legionářů Kristových“, nové hnutí. Na začátku přivítal Svatého otce vyznavač z Albánie, který byl dlouhá léta ve vězení, přítom byl devět měsíců na samotce v záchodě. Svatý otec jej objal. Zástupci všech světadílů přinesli papeži dary. Kněží-jubilanti věnovali krásný kalich. Nakonec byl krátký koncert „Legionářů Kristových“. Zpívali s orchestrem „Mariánské oratorium“ na motivy mariánských písní, které se zpívají s kytarami. Dirigoval autor maestro Marocchi. Závěrečné „Fatimské Ave“ bylo překrásné. Svatý otec radostně tleskal.

V pátek a sobotu opět v aule Pavla VI. v 9.30 hod. společná modlitba hodiněk, po ní promluva biskupa Hoyose o kněžství. Pozdravy kněží, misionářů z různých zemí. Společný oběd „na stojačku“ v prostorách auly Pavla VI. Odpoledne po oba dny

koncelebrovaná mše svatá v 17 hod. Jubilanti rozděleni na čtyři skupiny. 1. Mluvíci italsky (latinsky) celebrouali u Sv. Petra za konfesí. 2. Francouzsky mluvící v Lateránské bazilice. 3. Anglicky u Sv. Pavla. 4. Španělsky u Panny Marie Sněžné. S námi latiníky byl v pátek hlavní koncelebrant kardinál Silvestrini, v sobotu kardinál Sodano.

V sobotu milé setkání v Nepomucenu s kardinálem Vlkem, který přiletěl do Říma na oslavu. Společná večeře i s otcem Josefem Benáčkem, který je dlouhá léta ve službách Vatikánu.

V sobotu po mši sv. jsme se shromáždili u obelisku k modlitbě růžence se svíčkami v rukou. Dojemná podívaná.

Neděle 10. 11. Kvůli této neděli všechny cesty jubilantů z celého světa vedly do Říma, všechny jejich kroky směřují k velechrámu Sv. Petra. Při vchodu dovnitř vedlejším vchodem nás se salutováním vpouští usměvavá švýcarská garda v plné parádě. Biskupy a kardinály vítají obdivuhodným zápolením s halapartnami. Kam se hrabe „K počtě zbraň“ naší hradní stráž! V dlouhé chodbě se chystáme ke mši svaté. Každý jubilant dostává krásnou štólu s papežským znakem jako dar Svatého otce. Ubíráme se hlavní lodí ke svým místům. Lidé shromáždění za „mantinely“ z levé i pravé strany nás vítají úsměvem a potleskem. Stále se ozývá: „Auguriamo“ (blahopřejeme), my jim odpovídáme úsměvem, který je mezinárodní řečí. Jakmile procházíme, podávají nám ruce, hladí nás. Za kněžstvem jdou biskupové, kardinálové. Jakmile se ozve bouřlivý potlesk, víme, že to vchází do chrámu nejvzácnější zlatý jubilant. V červeném ornátě, pomalu, trochu shrbený, opírá se o berlu, končící známým křížem. Pozdravuje se s poutníky zleva i zprava, podává ruku těm nejbližším. Sbor s varhanami

buráci. Konečně přichází ke kněží. Na tyto minuty nikdy v životě nezapomenu. Protože jsem byl v poslední řadě na krajní židli od středu, Svatý otec přichází první ke mně. Usmívá se, já se chvěji. Co mám honem říci? „Svatý otče, pozdravuji vás z České republiky, z Olomouce!“ Jakmile zaslechl „Olomouc“, přivřel oči, jakoby si bleskově vzpomněl na minulý rok a na Svatý Kopeček, plný jeho oveček, otevřel oči, usmál se, podal mi ruku a poželhal. Jistě mi odpustil, že jsem mu zapomněl políbit prsten. P. Diviš, který šel před ním, žádá kněze, aby jej nezdržovali cestou k oltáři.

Kardinál Gantin jménem jubilantů vítá Svatého otce. Začíná mše svatá. Zpěvy ze mše sv. „De Angelis“. Jak jsem byl rád, že tyto chorální zpěvy jsem se naučil v olomouckém semináři před padesáti lety a že je nyní mohu zpaměti zpívat celým srdcem zde v Římě. Svatý otec měl půlhodinové kázání. Když zvedal při obětování patenu, vložil jsem na ni všechno, co jsem měl na srdci. Především díky za povolání, díky za ty, kteří mi ke kněžství pomáhali. Všechny, kteří mi byli svěřeni v duchovní správě v různých farnostech, celou minulost, přítomnost i budoucnost. To všechno „skrze Něho a s Ním a v NĚm“, který je na oltáři od proměňování mezi námi. Svatý otec rozdával asi třiceti věřícím Tělo Páně. Poslední byly dvě černé řeholnice ve sněhobílém oblečení. Jaký to kontrast. My kněží jsme přijímali na svých místech namáčením sv. Hostie do Krve Páně z kalicha, který držel vysoký jáhen, černoch. Oj, jaké to bylo díkyvzdání, které jsem zakončil primičním heslem „Ó, Jezu, tys mou nadějí. Jen na Tě spoléhám. Ni nelkám, ni se nechvěji, když Tebe, Jezu, mám.“

Po mši sv. odchází Svatý otec, s nikým se nepozdravuje.

Lidé jásavě tleskají. Úsměvná kuriozita: Na židličce přede mnou na opěradle nějaký český poutník vryl písmena ČSR. Zanechal tam svůj suvenýr. Bohužel písmenko „S“ napsal opačně. Jako školák asi neměl jedničku z pravopisu. Co všechno lze vidět ve velechrámu Sv. Petra!

Když vycházel kardinál Gantin, šel kolem mne, jen jsem jej stačil pozdravit: „Republika Čeka“. Usmál se, podal ruku. Též jsme se pozdravili s úsměvem s kardinálem Vlkem. Všichni vycházíme před baziliku na velké pódium na náměstí, kde usedají biskupové, kardinálové i my kněží, a naproti usedají diplomati s manželkami. Oj, to je noblesa! Chystá se koncert ke cti Svatého otce. Kapela karabiniérů všechny vítá svižnými pochody. Obrovský potlesk opět vítá Svatého otce, který se objevil vysoko nad námi v lodži na balkoně. Bílá postava se vyjímá před červeným závěsem. Pomodlíme se společně „Anděl Páně“ a začíná krásný koncert v provedení italské televize a rozhlasu, sbor i orchestr; zpívají krásné oratorium a též známé Mozartovo „Ave verum“. Opět sedím nyní v první řadě kněžstva a proti mně přes uličku kardinálové: Gantin, Ratzinger, Sodano atd. a kousek dál kardinál Vlk. Po levé straně sedí vyšňoření diplomati a jejich manželky. V první řadě sedí manželé Halasovi. Jakmile jsme se očima pozdravili, oba vstali a přicházejí mi blahopřát. Opravdu srdečné blahopřání.

Trochu mě zamrzelo, že během koncertu mnozí kněží-jubilanti vstali a odcházeli. Snad byli již unaveni. Ale byla to jakási kulturní nezdvořilost. Škoda.

Opět se ozývá bouřlivý potlesk. Po levé i pravé straně Svatého otce vylétají bílí holubi. Pozdrav Svatého otce všem. Desítky holubů ještě několikrát

zakrouží nad přeplněným nádvořím, nabere směr a uhánějí k holubníkům. Kam až, nevím.

Když všechno na náměstí skončilo, všichni jubilanti se odebrali ke společnému obědu do prostor auly Pavla VI. Pikolici a servírky se elegantně proplétali mezi stoly, které byly plné dobrot. Opravdové Agape. Svatý otec přišel mezi nás a po obědě se s námi vyfotografoval. Provázeli jej kardinál Sodano. Až dostanu fotografii, budu muset hledat mikroskopem svou šedivou hlavu. 1500 hlav na jediné fotografii!

Trochu unaveni se vracíme ve čtyři hodiny do Nepomucena, abychom pomalu pomýšleli na návrat. Při večeři srdečné rozloučení s našimi bohoslovci a pak v pokoji otce rektora s nepomucenskou „hierarchií“. Naplněné kufry u dveří a hlavy plné velkých dojmů; naposledy je ukládáme do nepomucenských peřin.

V pondělí ráno po mši sv. v kapli kardinála Berana v 5.30 hod. nastupujeme do bílého mercedesu, vybaveni na cestu polskými sestřičkami, které slouží v Nepomucenu. Železná brána jako v pohádce se sama otevřela a zavřela a my vjíždíme do všední reality. Mercedes hltá italské kilometry a šikovně ruce šoféra, otce Petra, mu udávají směr. Po dlouhých hodinách opět ve Vídni, v moři světél. Štěrbenka na skle se protáhla jen o několik centimetrů jako vlas. Sklo, Bohu díky, vydrželo, ale deset tisíc v čudu. Kolem 22 hodiny jsme byli dovezeni až ke dveřím našich domovů.

Všechno koncentruji do jediného slova: „Díky!“ Bohu, Svatému otci, otci arcibiskupovi, jeho sekretáři, šoferu P. Petrovi, P. Hanáčkovi, a že v tom měla své něžné prsty i Panna Maria, tož díky také jí.

P. Pavel Zíbal

Žehnání

Můžeme nejen prosit o požehnání, ale sami také žehnat. Písmo svaté říká: Dobrořečte těm, kteří vám zlořečí. To má obdivuhodný účinek. Předně se tak rychle rozplyne váš hněv a konečně získáte duši toho druhého.

Rozhodla jsem se, že budu žehnat všem, na které se rozhněvám. Občas se mi již stalo, že jsem zanádalala na bezohledného řidiče: „Ty troubo!“ Ale hned jsem uslyšela hlas svého anděla strážce: „Ale Heleno!“ A hned jsem dodala: „Žehnám ti, ty troubo!“ Ale on s tím nebyl spokojen, dokud jsem v duši neřekla zcela klidně: „Žehnám ti!“ – bez trouby. A mezitím zmizel všechn můj hněv.

Žádné dílo lásky není před Bohem bezvýznamné, žádný skutek smilování není bez ovoce.
Lev Veliký

Ale vždycky to není tak snadné. Když nás některý člověk hluboce zraní, a my jsme si při tom mysleli, že je to náš přítel, nebo někdo, koho milujeme a o kom jsme si mysleli, že nás miluje, bývá to někdy docela těžké.

Když jsme jednou po medi-tačním týdnu čekali na nádraží na vlak, který nás měl zavést domů, slyšela jsem vedle sebe rozhovor: „Byl to tak pěkný týden, a zítra musím zase do práce, kde mám šéfa, kterého nesnáším. Už teď mi stoupá tlak, když si na to vzpomenu.“ Otočila jsem se k tomu děvčeti a řekla: „Na to je docela jednoduchý recept. Vždy, když uvidíte toho člověka nebo na něho pomyslíte, požehnejte mu v myšlenkách těmito slovy: »Žehnám ti, ty milé lidské dítě, ve jménu Ježíše Krista.«“ Podívala se na mne nedůvěřivě a pak řekla: „Zkusím to.“ Po roce přišla ta dívka za mnou, aby mi poděkovala za moji radu. Zdá se to nepochopitelně,

ale kouzelně to pomohlo. Nemá už vůbec žádné těžkosti.

Radila jsem to také jedné přítelkyni, jejíž švagrová jí často přímo sprostě nadávala. Říkala: „Ale u té to přece nemůže pomoci!“ Ale já jsem trvala na svém. Když to jednou opět zašlo tak daleko, zavolala mi a vyprávěla, že se na tu mladou ženu mile podívala a řekla v duši: „Žehnám ti, ty milé lidské dítě, ve jménu Ježíše Krista.“ Tu její švagrová ani nedokončila větu, vrhla se jí s pláčem kolem krku a prosila o odpuštění. Co se vlastně stalo? Moje přítelkyně jí vyslala ze svého srdce hluboký prožitek soucitu, papsek lásky, který zasáhl srdce nadávající švagrové.

I když to někdy nepomáhá okamžitě, nastoupí časem změna. Někdy je třeba trochu trpělivosti. Musíme vydržet, i když to vypadá, jako bychom se zbytečně namáhali.

Jak často jsem zažila u svých pacientek, že příčinou jejich

K Bohu se nejde kroky našich nohou, ale láskou. Čím čistší je naše láska, tím blíže Jej budeme cítit a tím více budeme prožívat Jeho přítomnost.

Sv. Augustín

nemoci bylo těžké duševní zranění, které nedokázaly odpustit. Někdy si to ani vůbec neuvědomovaly. I nenávisť, kterou v sobě někdo nosí, otravuje buňky v těle a napomáhá rakovině.

Jedné nemocné, která nenáviděla svého muže, jsem radila, aby mu žehnala, na což se na mne obořila a křičela: „Tomu mám žehnat, který mi tohle

všechno způsobil?“ Prosila jsem ji laskavě, aby to přece jen zkusila, jen tak jednou zašeptat: „Žehnám ti, ty milé dětské dítě, ve jménu Ježíše Krista“. A pak znovu a znovu...

Po několika týdnech mi zavolala a vyprávěla: „Zamumlala jsem to požehnání jednou jen tak kvůli vám, že jste si dala se mnou tolik práce, abyste mě uklidnila. A pak jsem si všimla, že to jde stále lehčeji a lehčeji, až mi to zcela vstoupilo do srdce. A teď to mohu opakovat z nejpříjemnějšího srdce. – Můj muž se mezi tím velice změnil a všechno je teď snazší.“

Dříve mělo slovo v sobě magickou sílu, která se bohužel ztratila. Můžeme si to ověřit na dvou výročích: „Proklínám tě!“ a „Žehnám ti!“ Kletba se dnes dotkne tvrdě i nevěřícího. A moje „Žehnám ti“ může člověka obšťastnit, přikrýt jej pláštěm lásky. Jak to bylo dříve krásné, když rodiče propouštěli své děti do života se svým požehnáním!

Při tom všem nesmíme zapomenout prosit nebeského Otce, aby nám dal sílu pro tu těžkou úlohu být nositeli odpuštění a míru. Určitě nám při tom pomůže a přidá své požehnání,

bez kterého by se naše počínání stejně nezdařilo. Ale i my musíme něco udělat, něco ze sebe vydat, přinést nějakou oběť. Bylo by to velice jednoduché říct: „Pane, požehnej tomu našemu nepříteli, ty už víš, jak to udělat, aby se změnil.“ Jestliže za tím nestojí **naše láska**, jestliže s tím není spojeno **naše odpuštění**, pak ani Bůh nemůže přidat své požehnání.

Milý Otče, ty jsi největší ve svém odpuštění. Musíme se tomu od tebe učít. Ty jsi odpustil i těm, kteří tvého Syna přibili na kříž. Snížil ses k nám, abys nám dal odpuštění naší nelásky, která nás ovládá. Pomáhej nám, abychom naplnili naše dobrá předsevzetí a více milovali. Prosíme tě za mír ve světě, za mír v srdcích lidí, za mír pro tento dům, pro všechny, kteří v něm bydlí, kteří do něho vcházejí a z něho vycházejí. Prosíme tě za všechny nemocné, zoufalé a umírající, pošli jim svého anděla naděje, útěchy a světla. Rozprostři stan svého požehnání jako ochranu nad námi všemi. Amen.

Co mě na životě vždy tak fascinuje, je to, že dostáváme každé ráno příležitost, abychom začali znovu, že dostáváme každý den šek, který můžeme sami vyplnit, že ty chyby, kterých jsme se dopustili, nemusíme opakovat, že máme příslib: „Staré je zapomenuto, jdi a dělej všechno nově“. Tak se můžeme ztišit a uklidnit, odpustit lidem, kteří nás zranili, a žehnat jim z hloubi srdce: *Žehnám ti, ty milé lidské dítě, ve jménu Ježíše Krista*“.

Helena Paetschová
Švýcarsko

Lidé dnes nemají čas se něčemu naučit. Kupují si všechno hotové, a protože nejsou žádné obchody s přáteli, nemají žádných přátel.

A. de Saint-Exupéry

Čtyři sta let papežské rezidence v Castel Gandolfo

Před modlitbou Anděl Páně dne 29. prosince spolu s věřícími shromážděnými ve vnitřním nádvoří papežského paláce připomněl papež 400. výročí papežské přítomnosti na tomto místě. Castel Gandolfo se stalo skutečnou papežskou rezidencí. „Při té příležitosti jsem šťasten, že mohu znovu vyjádřit svou vděčnost vám všem, drazí obyvatelé Castel Gandolfo, za péči, kterou jste zde vždy věnovali papeži. Jsem šťasten, že vám mohu vyjádřit přání pokoje a mnoha úspěchů.“

Na připomínkové slavnosti zazpíval sbor sv. Šebestiána papežskou hymnu a kardinál Sodano, státní sekretář, byl jmenován čestným občanem města.

-VIS-

1,2 milionu návštěvníků u papeže Jana Pavla II. během roku 1996

Podle sdělení Prefektury papežského domu, která připravuje veškeré audience Svatého otce ve Vatikánu, se v roce 1996 zúčastnilo setkání s papežem Janem Pavlem II. pouze ve Vatikánu 1 242 200 lidí. To je o 141 000 více než v roce 1995.

Z celkového počtu účastníků se 505 300 lidí setkala s papežem během 41 generálních audiencí konaných v uplynulém roce, 180 400 se zúčastnilo audiencí pro zvláštní skupiny a různých liturgických slavností bylo účastno 556 500 lidí. Tento počet ovšem nezahnuje papežovy návštěvy jednotlivých římských farností nebo jeho návštěvy Itálie a ostatních zemí.

ČBK

Výtka německým katolíkům

Při udělování ceny Heinricha Heineho Wladyslawu Bartoszewskému v Düsseldorfu vytkl pařížský arcibiskup kardinál Lustiger Němcům, že za skvostnou fasádou svého blahobytu

mají „zpuštěnou duchovní prázdnotu“. Po zvratu v r. 1989 se „materialismus nedostatku slil v jedno s materialismem nadbytku“.

KNA

Kněží hamburského arcibiskupství se zřekli zvýšení platů o 1,3 %, na které měli nárok pro letošní rok. Znamená to úsporu 160 000 DEM.

KNA

Zdrojem vánoční radosti je dar milosti

To je hlavní myšlenka půlnoční vánoční homilie Sv. otce. Jan Pavel II. řekl: „Narození lidské bytosti je vždy velkou radostí. Také narození Boha-Člověka má být takovou radostí. Syn Boží nepřišel na svět s prázdnými rukama. Je pravda, že v betlémské stáji přijímal dárky pastýřů, ale především on sám přináší veliké dary. Je to především neocenitelný dar, který apoštol Pavel nazývá „milostí“ – dar, že můžeme mít podíl na božském životě, obrovská velkodušnost, která otevírá cestu k věčné spáse a je zdrojem nejhlubší vánoční radosti.“

Jan Pavel II. pak pokračoval: „S touto radostí v srdci slavíme okouzující liturgii této noci... modlím se za všechny lidi, věřící i nevěřící, křesťany i nekřesťany. Chceme být opravdu věrní daru, který nám Bůh přinesl v noci do Betléma: milost našeho Pána Ježíše Krista se ukázala všem lidem.“

„Z této baziliky sv. Petra posílám všem srdečné pozdravy a prosím, aby zdroj této radosti, která vstoupila do lidských dějin narozením Božího Syna, ve všech hojně přebývala, aby se každý mohl z něho radovat.“

-VIS-

Modlitby za jednotu křesťanů

Praha: Křesťanské církve se vždy na počátku nového roku společně modlí za své znovusjednocení. Od 5. do 12. ledna probíhá alianční týden modliteb, na

kteří pak od 18. do 25. ledna navazuje ženevský modlitební týden.

Alianční modlitební týden stejně jako modlitební týden ženevský mají ovšem již svou dlouhou tradici. Donedávna však byly oba modlitební týdny spíš znamením rozdělení křesťanů než výrazem pevné sounáležitosti. Alianční modlitební týden na začátku ledna zapustil kořeny především v evangelických církvích, zatímco ženevský modlitební týden v druhé polovině ledna, připravovaný Světovou radou církví společně s Papežskou radou pro jednotu křesťanů, byl využíván především církví římskokatolickou.

Již několik let přemýšleli křesťané v naší zemi, jak modlitební praxi sjednotit. Nebylo snadné rozhodnout, ke které tradici se připojit. Obě už našly pevné místo v životě jednotlivých církví. Nakonec bylo přijato usnesení, že všechny křesťanské církve budou pozvány k oběma modlitebním týdnům.

Není náhodou, že společným tématem je výzva ke smíření. Vždyť zástupci evropských křesťanů všech tradic se mají setkat na Druhém evropském ekumenickém shromáždění ve Štýrském Hradci v Rakousku ve dnech 23. – 27. června 1997. Tématem tohoto shromáždění je „Smíření – dar Boží a pramen nového života“.

Modlitební týdny na začátku roku jsou součástí této vnitřní přípravy.

ČBK

Hradecká příprava na návštěvu papeže Jana Pavla II.

Duchovní příprava na historickou návštěvu hlavy katolické církve začala 26. prosince na Velkém náměstí v Hradci Králové. U katedrály sv. Ducha je zeleným chvojím ozdobený kamenný kříž na znamení toho, že v těchto místech má stát oltář, na kterém bude papež Jan Pavel II. celebrovat 26. dubna

1997 mši pro mládež České republiky.

Zástupci řeholních komunit z Hradce Králové a další věřící se zde setkali proto, aby se se svým biskupem modlili za duchovní užitek papežovy návštěvy. Všichni se nejprve zúčastnili bohoslužby slova ke cti sv. Vojtěcha. Potom se přítomní modlili růženec v Pastoračním centru na Velkém náměstí, kde je nyní otevřena výstava 300 betlémů z celého světa. Biskup Karel Otčenášek doplnil setkání meditacemi zaměřenými na mládež a blížící se návštěvu.

Podobná setkání se budou konat 26. každého měsíce. V Praze na Letenské pláni probíhá vždy 27. v měsíci obdobná příprava. Impulzem k papežově návštěvě je tisícileté výročí smrti sv. biskupa Vojtěcha. Proto má duchovní příprava v Praze a Hradci Králové úzkou souvislost s poutními setkáními, která se uskuteční v rodišti svatého Vojtěcha na Libici vždy v sobotu nejbližší 23. každého měsíce. Tyto poutě organizuje a zajišťuje Pastorační centrum Královéhradecké diecéze pro věřící z celé republiky.

ČBK

„POCTA“ JANU PAVLU II.

Nebylo by to nic výjimečného, že se Janu Pavlu dostalo vyznamenání, kdyby tentokrát nepřišlo od zednářské lóže Velkého Orientu v Itálii. Cenu, která nese jméno Galilea Galileiho uděluje lóže každoročně nějaké osobnosti, která není zednářem, jako ocenění mimořádných zásluh. Letos padla jejich volba na současného papeže údajně za službu, kterou prokazuje člověku. Odpověď z Vatikánu přišla velmi pohotově. V suchém komentáři se říká: „Není papežovým obyčejem přijímat takové pocty“.

ASCA 211744 12/96

Zemřel Dr. Ivan Párkányi

Praha: 23. prosince 1996 zemřel v Praze ve věku nedožitých 101 let Dr. Ivan Párkányi, rytíř-komtur papežského Řádu sv. Silvestra, dlouholetý úředník Kanceláře prezidenta republiky, ministr vlády a poslední guvernér Podkarpatské Rusi. Poslední rozloučení se zesnulým se koná v pondělí 6. ledna ve 12 hodin v katedrále sv. Klimenta v Praze 1, Karlova 1.

Ivan Párkányi se narodil 1. ledna 1896 v obci Teresova (okres Tačov na Verchovině – Podkarpatská Rus). Po maturitě na mukačevském gymnáziu vystudoval práva v Budapešti. Nejprve pracoval jako úředník správy v Chustu, Mukačevu a Dohém, ale již v roce 1921 byl povolán do Prahy, do Úřadu předsednictva vlády, a od roku 1924 začal pracovat v Kanceláři prezidenta republiky, kde působil jako referent pro

otázky Podkarpatské Rusi. Jako syn chudého rusínského učitele dobře znal poměry ve své zemi a ze všech sil se jí a jejímu lidu snažil pomáhat. Byl také podporovatelem náboženského duchovního života Rusínů, kteří pobývali v českých zemích, ať jako studenti, dělníci či mladí lidé na zkušené. Vytvořil stanovy Spolku sv. Vasilie Velikého pro zřízení řeckokatolické farnosti v Praze a stal se jeho prvním předsedou. Jeho zásluhou se konaly řeckokatolické bohoslužby v kostele sv. Jana na Skalce a od roku 1931 v chrámu sv. Klimenta. Dr. Párkányi byl dlouholetým kurátorem pražské řeckokatolické farnosti a zasloužil se i o to, že v roce 1968 byl tento chrám vrácen řeckokatolíkům a farnost obnovena. Za svou činnost pro upevnění řeckokatolické církve byl vyznamenán papežem Piem XI. nejvyšším vyznamenáním pro laiky – titulem rytíř-komtur papežského Řádu sv. Silvestra.

Dr. Párkányi byl krátkou dobu členem československé vlády a guvernérem Podkarpatské Rusi. Po řadu let svého aktivního života patřil k významným spolupracovníkům prezidentů Masaryka a Beneše. Zasloužil se o duchovní a společenské povznesení Rusínů a o upevnění řeckokatolické církve. ČBK

Duchovní správce římskokatolické farnosti Lipová-Lázně – P. Jindřich Žagan děkuje všem dobrodincům za jejich dary na opravu kostela. Vzhledem k tomu, že spořitelna na svém výpisu neuvádí jména dobrodinců, nemá možnost těmto dárcům poděkovat osobně. Za všechny dobrodince jsou obětovány vděčné modlitby celé farnosti a také mše svaté.

Cesta svatého Vojtěcha k Životu

Řehole sv. Benedikta k nám přišla před více než tisíci lety, když sv. Vojtěch, druhý pražský biskup a benediktinský mnich, ve shodě s knížetem Boleslavem II. r. 993 založil první mužský klášter na půdě Čech u pramene Brusnice na Břevnově.

Benediktinský život má v sobě nesmírné a zcela specifické kvality, které potřebuje i naše doba a po kterých stále volá. Je to ticho, naslouchání, modlitba a práce. Náplň benediktinského života není apoštolská, ale obrací se na hlubinu, tříbí osobnost, upevňuje ve víře a vede k pohotovosti ve službě bližnímu. Duchovní život je podle Benediktových představ umění – ars spiritualis.

Jedná se o mlčení, pokoru, umírněnost, radost, lásku. Mezi pilíře, základy našeho života, patří modlitba, duchovní čtení, práce, pohostinnost, pax benedictina – pokoj srdce, to je ohlas starokřesťanského života pro dnešek.

Toto vše si připomínáme ve spojení se sv. Vojtěchem, naším zakladatelem, patronem a ochráncem. Neboť v roce 1997,

v roce vyvrcholení Desetiletí duchovní obnovy národa, si připomeneme milénium (1000 let) jeho mučednické smrti v Prusku, ve východním Polsku. Ten, kdo hledá a touží po bližším seznámení se životem sv. Vojtěcha, biskupa a mnicha, žijícího pod řeholí sv. Benedikta, může se obrátit na nás, břevnovské mnichy, duchovní syny našich svatých předchůdců.

Chceme pro ty, kteří mají zájem o naši spiritualitu, pořádat pobyty u nás v klášteře buď na víkend, nebo i déle podle dohody. Slyšíš-li ve svém srdci volání, nebuď hluchý a odpověz. Těšíme se na seznámení.

Kontaktní adresa: Benediktinské arcidiecézní opatství sv. Vojtěcha a sv. Markéty, Markétská 1, 169 00 Praha 6-Břevnov, tel. 02/ 35 15 20, 35 03 22.

V zimě r. 1823-24 spěchal Liszt jako dvanáctiletý hoch do Vídně. Jeho učitel Czerny chtěl talentované dítě představit Beethovenovi. Beethoven však nenáviděl zázračné děti z toho důvodu, že také jeho chtěl otec představit jako zázračné dítě. Konečně se přece jen podařilo Czernému Beethovena přemluvit. Tak Liszt navštívil Beethovena a zahrál mu jednu Bachovu fugu. Beethoven naslouchal pozorně a pak řekl: „Můžeš tu fugu transponovat do jiné stupnice?“

List to udělal s velkou šikovností. V Beethovenově tváři se objevil úžas. Řekl: Ty jsi čertův učeň!

Nato sebral Liszt svou odvalu a zahrál první větu z Beethovenova klavírního koncertu C dur. Mistr jej políbil na čelo a řekl: „Ty jsi šťastný člověk, protože uděláš ještě mnoha lidem radost!“

* * *

Protože se Einstein zajímal o mnohem důležitější věci, měl s každodenními životními záležitostmi určité problémy. Tak např. při jednom přednáškovém turné nemohl najít svou jízdenku. Zoufale hledal, obrátil naruby všechny kapsy, ale marně.

Průvodčí měl s ním soucit a navrhl mu, aby si koupil jednoduše novou jízdenku, a když tu starou najde, může ji vrátit a tak dostane své jízdné zpět.

„To by nebyl problém, řekl Einstein, ale bez té jízdenky já vůbec nevím, kam vlastně jedu.“

* * *

Jeden mladý právník si stěžoval u nebeské brány sv. Petru: „Proč jsi mě zavolal již tak mladého?“ Sv. Petr se podíval de své velké knihy a řekl: „Podle hodin, které jsi započítal svým klientům, musíš mít nejméně sto let!“

* * *

Všechny bašty a pevnosti pronásledovatelů víry a falšovatelů víry musí být obsazeny pokornými dušemi, které obětují své modlitby za despoty a falešné proroky, kteří by chtěli zničit Boží království

P. Werenfried van Straaten

**Neděle 19. 1. – 2. v mezidobí
Jan 1,35–42**

„Našel jsem Mesiáše! Beránka Božího!“
Svého Zachránce. Už ho nemusím dál hledat. Zůstanu sice na moři, ale přesednu do jeho záchranného člunu. Už nepoplavu na své kládě, kterou honí vítr sem a tam. Jsem zachráněn – plavu do přístavu. A ještě mohu leckoho na loď cestou přibrat.

Pondělí 20. 1. – Mk 2,18–20

Je půst špatný, odsuzuje ho Ježíš? Ani v nejmenším! Ale ti, kdo přišli se stížností, měli ve středu své pozornosti půst, a ne Ježíše a jeho poselství. V tom byla chyba. Jsem-li sám s někým ve sporu, měl bych se zamyslet nad tím, kdo je vlastně ve středu toho sporu.

Úterý 21. 1. – Žid 6,10–20

Naše síly ochabují. Hříchy se nám stále pletou do života. Na sobě stavět nemůžeme, i když se celý život budeme snažit vytrvat v dobrém. Kotvou naděje je nezměnitelnost Božího zaslíbení. Tato Boží věrnost nás dovede k cíli – do nitra nebeské svatyně. Uvidím Boží věrnost ke mně.

Středa 22. 1. – Žid 7,1–3.15–17

Mnoho věcí se mění rok od roku. Čím jsme starší, tím víc změn jsme v životě zažili. Na některé změny v životě čekáme, jiných se bojíme. Ježíš je „velekněz na věky“ – pevný bod uprostřed vši proměnlivosti.

Čtvrtek 23. 1. – Žid 7,25–8,6

Ježíš, jeden z nás – nepoznamenaný hříchem. Nikdy nestojí proti nám jako náš protivník, vždy pro nás. Jeho činnost u Otce je v náš prospěch, je to záchrana, ne odsouzení. Dábel nás pomlouvá, žaluje na nás, svádí... Ježíš se zastává, přimlouvá... a je silnější.

Pátek 24. 1. – Žid 8,6–13

Smlouva. Bůh se zavazuje vůči nám. Neuvěřitelné, ale pravdivé. Zavazuje se, že bude naším Bohem a dá nám do nitra Ducha, který volá „Abba, Otče“, který nás bude držet, abychom z partnerství smlouvy nevypadli. Smlouva – jistota pro mne.

Sobota 25. 1. – Sk 22,3–16

Pavel se neobrátí jen tak v nějaké okrajové věci, jako když si člověk začne kupovat jiné noviny než doposud. Pavel přestal sloužit Zákonu a začal sloužit něčemu jinému – dal se do služeb evangelia, a to plně. Přestal dělat to, co chtěl dělat sám, a začal dělat to, co od něho osobně Ježíš chtěl. A to je cesta pro každého, i pro tebe, ač je to mnohdy těžké.

Neděle 19. ledna 2. neděle v mezidobí	- 1.ět.: 1 Sam 3,3b-10.19 Ž: 40 (39)2+4ab.7-8a.8b-9.10 2.ět.: 1 K or 6,13c-15a.17-20 Ev.: Jan 1,35-42	odp.: srov. 8a+9a
Pondělí 20. ledna férie	- 1.ět.: Žid 5,1-10 Ž: 109,1.2.3.4 Ev.: Mk 2,18-22	odp.: 4bc
Úterý 21. ledna památka sv. Anežky, panny a mučednice	- 1.ět.: 1 K or 1,26-31 Ž: 23 (22)1-3.4.5.6 Ev.: Mt 13,44-46	odp.: 1
Středa 22. ledna férie	- 1.ět.: Žid 7,1-3.15-17 Ž: 109,1.2.3.4. Ev.: Mk 1,29-39	odp.: 4bc
Čtvrtek 23. ledna férie	- 1.ět.: Žid 7,25-8,6 Ž: 39,7-8a.8b-9.10.17 Ev.: Mk 3,7-12	odp.: srov. 8a+9a
Pátek 24. ledna památka sv. Františka Saleského, biskupa a učitele církve	- 1.ět.: Ef 3,8-12 Ž: 37 (36)3-4.5-6.30-31 Ev.: Jan 15,9-17	odp.: 30a
Sobota 25. ledna svátek Obřazení sv. Pavla, apoštola	- 1.ět.: Sk 22,3-16 Ž: 117 (116)1.2 Ev.: Mk 16,15-18	odp.: Mk 16,15

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	19. 1.	20. 1.	21. 1.	22. 1.	23. 1.	24. 1.	25. 1.
Antifona	919	934	1708	964	980	722	1286
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	1709	964	981	1723	1286
Antifony	920	935	1283	965	981	998	1286
Žalmy	921	936	814	965	981	998	813
Kr. čtení a zpěv	924	938	1283	969	985	1724	1287
Antifona k Zach. kantiku	688	939	1283	969	985	1724	1287
Prosby	924	939	1711	969	985	1724	1675
Záv. modlitba	689	939	1283	970	986	1285	1287
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1287
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1006	1288
Záv. modlitba	689	943	957	973	990	1006	1287
Nešpory: SO							
Hymnus	915	928	944	1714	975	991	1727
Antifony	916	929	945	1284	976	992	1009
Žalmy	916	930	945	1715	976	992	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1284	979	995	1730
Ant. ke kant. P. M.	688	689	948	1284	979	995	1731
Prosby	918	933	948	1718	979	995	1731
Záv. modlitba	689	689	948	1283	980	996	1285
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Novinky MCM...

Knihy si můžete objednat na adrese:

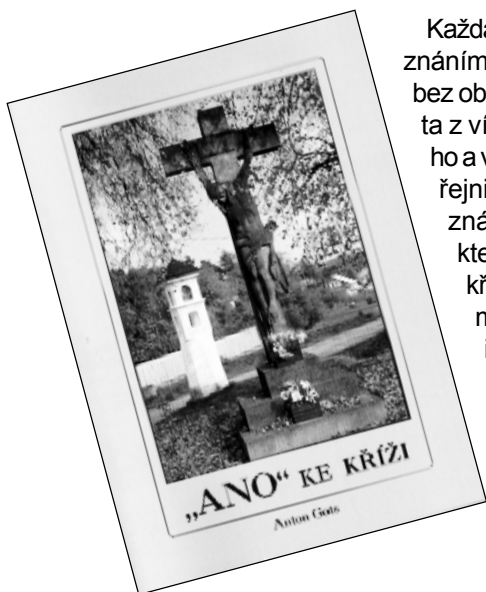
Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

„ANO“ KE KRŽI
Anton Gots

(obj. č. K 3225)

Pozadí pro úvahy této knihy tvoří všední život v nemoci – v nemoci, která postihla autora na dlouhé měsíce a která měla velmi dlouho všechny znaky, že skončí negativně...

Obsahem 30 kapitol knihy je zápas o smysl takového bezvýhodného bytí; o víru, že i v takové bídě a bolesti je Bůh s námi; o zvládnutí takového ohrožení na životě, jež autor denně prožívá *pomocí víry*.

Každá kapitola mluví sama za sebe a chce být „vznáním“, vyznáním, v němž je v otevřeném líčení, bez obalu vyslovena zcela osobní zkušenost „život z víry“ tváří v tvář četným problémům osobního a veřejně církevního charakteru. Podnětem uveřejnit tyto zápisky je povinnost svědectví a vyznání, která právě v těchto bouřlivých dnech, které prožívá křesťanství, leží na každém pokřtěném. Mám důvěru, že tato kniha pomůže mnohým nemocným, utrpením zkoušeným, ale i všem, kdo dnes hledají Boha.

(Z úvodu autora ke knize)
Brož. A5, 123 stran, cena 59 Kč.

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat na adrese:

* * *

Malice cyrilometodějská s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na firmu RODENY (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenkou na zaplacení.

Malice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výplatné

Poštovné úvěřováno

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Malice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Malice cyrilometodějská, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č.j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky využívá administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 087/41 83 83; podávání novinových zásilek povolené SF, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlašuji redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.); se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.